

Tim den Besten

Zou er wifi in de hemel zijn?

Over tijd, wifi en liefdesverdriet <3

2017 Prometheus Amsterdam

Er is hier niemand
Behalve wij allemaal
Dezelfde tijd
Een ander verhaal

Alles schuift op
Verder weg van het begin
Altijd onderweg
Naar het einde van de zin

Ik droom soms dat ik wakker ben
Ik huil soms als ik lach
Ik kijk altijd iets te veel omhoog
Dus ik slaap vaak overdag

In de schaduw ben ik stil
Dus ik googel wat ik weten wil:

Waarom doet liefde zo veel pijn –
En zou er wifi in de hemel zijn?

38 februari 2313

Beste Tim,

Het begon inderdaad allemaal met wat jullie de oerknal noemen. Wij noemen het meestal de kus. Maar we hebben het over hetzelfde moment.

We ontstonden om in jullie plotsklapse universum orde te scheppen. Een geluk bij een ongeluk, want zonder ons waren jullie hopeloos verloren. Alsof je je leven zou moeten doorbrengen in een kamer zonder licht. Zelfs niet een streepje licht onder de deur, want er is geen deur. Er is precies niks.

Het was en is – na al die jaren – nog steeds mijn taak om aan te geven hoelang iets duurt, wanneer het gebeurt en of het voor of na een andere gebeurtenis is. Komt het, was het, of is het. Dat doe ik. Om het onbescheiden te zeggen: zonder mij was het altijd nooit.

En dan vraag jij je af, Tim, of ik wel echt besta. Natuurlijk besta ik, maar alles is ook eigenlijk altijd hetzelfde moment. Alleen zorg ik ervoor dat niet alles tegelijk gebeurt. Ik ben het web, jij de spin. Waar je loopt buig ik met je mee. Tot je van het web afvalt en erachter komt dat het altijd nu is.

Scheur achter in een boek een pagina uit en je zult zien dat er voor in het boek ook een pagina uitvalt. Zo zijn jij en ik met elkaar verbonden. Je wist het niet maar de pagina die uit je boek viel zat vast aan de pagina die je uitscheurde. Ik besta

niet zonder jou en jij niet zonder mij. Samen met de andere dimensies ruimte en materie bied ik jou leven context en een logische volgorde. Je hebt geluk dat we zo gewoon zijn gebleven.

Je vraagt of tijdreizen mogelijk is en je dan in het verleden je opa kan vermoorden om je eigen bestaan te voorkomen? Die vraag beantwoord ik met een vraag: zou jij je opa vermoorden Tim?

Het is allemaal moeilijk uit te leggen aan een mens, jullie zijn niet gemaakt om te begrijpen. Neem dit van mij aan: niets is tijdelijk maar alles is voor altijd.

Op een dag snap je het.

Geef het nog wat,
Tijd.

ps: Het is waar wat ze zeggen: ik heel alle wonden.

Iedere stilte was ooit een geluidje

Het is zondagochtend halfzes en ik fiets door de Vijzelstraat. Dronken. Ik sla af naar links, een gracht op. Ik fiets met zonder handen want dat kan ik, zelfs in de bochten, zelfs nu. De gracht is leeg, het water plat. Zonder mensen is de stad net een verlaten computerspel, of Madurodam waar wegens onderhoud alle poppetjes zijn weggehaald. Alleen mij hebben ze per ongeluk laten staan.

Stil is het. Ik hoor alleen de lucht die door het fietsen in mijn oorschelpen blaast. Als ik mijn hoofd een kwartslag draai, schuiven de huizen aan me voorbij alsof ik op een sushiband zit en ik de sushi ben. Omdat de wind zo niet meer dwars maar recht in mijn oorschelp blaast is het nu gek genoeg zo goed als stil. Zo goed als, want stilte valt vaak pas op als er een beetje geluid is. De stilte die ik nu hoor wordt omlijst door het doffe geluid van mijn fietsbanden die om de straat heen draaien. Soms zeggen mensen dat de stilte oorverdovend is, maar dat is niet waar.

Bijna thuis. De zon prikt door de wolken heen. Meteen wordt het warmer. Ik breng mijn hoofd naar achteren zodat ik recht omhoog kan kijken. Ik probeer recht te blijven fietsen, terwijl ik niet probeer te vallen. Maar ik ben best wel goed in zonder handen, dus maak je geen zorgen. Het fijne aan stilte is dat ik dan pas goed kan horen wat ik denk. Gedachten maken geen geluid, maar toch kan je ze horen. Mijn gedachten bonken soms net zo hard in mijn hoofd als de bovenburen op mijn plafond. De gedachten die allemaal meningen hebben zijn het ergst.

Ik zet mijn fiets op slot en ga zitten op het trappetje voor mijn huis. Ik luister. Midden in de stad ben ik, maar het is hier helemaal stil. Alleen mijn buik mompelt soms iets onverstaanbaars, maar de snackbar is al dicht. Ik kijk naar de stilte in de straat. De stilte is onzichtbaar. Stilte is eigenlijk niks. Je ziet het niet en je hoort het niet. Maar ruiken kan je de stilte wel; als het gras net is gemaaid. Of als een scheetje is gelaten.

Quinoakutten

Het is donderdagochtend halftien en in mijn tijdlijn heb ik al drie foto's voorbij zien komen van karaffen water met daarin slierten komkommer.

Ik ram mijn voorhoofd een paar keer tegen mijn tafel, tot ik me beter voel. Een foto maken van je water met komkommer en die op internet zetten; het is alles wat er mis is met de wereld. Naast de man die allemaal mensen onthoofd dan hè.

Ik loop de deur uit om koffie te drinken op de hoek, maar niet voordat ik mijn gezicht heb ingesmeerd met een hydraterende energizer. Alsof het allemaal nog niet erg genoeg is gaan er naast mij op het bankje voor het koffietentje twee quinoakutten zitten. Quinoakutten zijn mensen (het kunnen ook mannen zijn) die bij voorkeur in het openbaar luidruchtig over 'superfoods' praten. Het zijn dezelfde mensen die foto's van hun komkommerwater online delen met de wereld, het liefst voorzien van de hashtag #healthy.

In dit geval zijn het twee meisjes van een jaar of vijftientig van wie ik helaas een gesprek opvang:

Q1: 'Superrrfoods zijn zó chill.'

Q2: 'Ja echt fucking chill.'

Q1: 'Megachill.'

Q2: 'Chill.'

Het zijn mensen die de laatste tijd ineens overal zijn. Ze vinden het belangrijk om de hele dag zaden en pitten te eten

maar ze vinden het nog belangrijker om er de hele dag over te praten, en er foto's van te posten. Zelden kom je iemand tegen die al die dingen eet en daarover zwijgt. Het zijn mensen die je aankijken alsof je vertelt dat je op vakantie per ongeluk een baby hebt gefrituurd als je zegt dat je 's ochtends brood eet.

Q1: 'Ik eet echt nooit brood.'

Q2: 'Nee brood is echt niet chill.'

Q1: 'Brood is de duivel.'

Q2: 'Ik kan niet eens naar brood kijken.'

Q1: 'Ik zag laatst een brood: niet chill.'

Deze voedsel evangelisten zijn de Jehova's getuigen van de supermarktscene. Begrijp me niet verkeerd: ik ben voor vrijheid van etensuiting. Iedereen mag eten wat hij wil, en je mag er ook voor uitkomen. Maar je ziet nu eenmaal nooit een frikandel op Instagram.

Als ik 's avonds thuiskom na een dag koffiedrinken wordt pas echt duidelijk hoe groot de schade is. Een van mijn huisgenoten staat een komkommer te raspen. Ik huiver. Als ik voorzichtig vraag wat ze met die slierten gaat doen antwoordt ze: 'Die doe ik zo in een karaf water. Superchill.' Ik stamel nog iets over de vaas die zij een karaf noemt maar zak halverwege door mijn knieën. Met mijn handen in de lucht gevouwen smee ik haar er geen foto van te posten. Het komt nu allemaal wel erg dichtbij.

Tijden veranderen (2014)

Hoi oma,

Vandaag moest ik ineens weer aan je denken. Ik zag het nieuwe station van Rotterdam op televisie. Het is af, oma. Ineens lijkt het nog langer geleden dat we samen door het oude station liepen. Zoals op iedere straathoek in Rotterdam, had je ook bij het station een verhaal. Ik moest giechelen toen je vertelde dat je daar onder de klok voor het eerst een kus van opa had gekregen. Dat was toen al lang geleden, maar je bloosde er nog steeds van.

Plots kondigden grote borden de sloop van het oude station en de bouw van het nieuwe aan. Tien jaar later zou het af zijn, een eeuwigheid. Ik rekende uit dat ik in 2014 wel zevenentwintig zou worden. En jij wel vierentachtig. Ik vroeg waarom het oude station gesloopt wordt. Jij antwoordde dat tijden nu eenmaal veranderen.

Ik keek naar de klok waaronder opa je had gekust. Toen ik vroeg wat tijd eigenlijk is, zei jij dat ik daar later wel achter zou komen. Dat tijd iets was voor later. Sloopballen sloopten de klok.

Ik dacht altijd dat ik je nooit zou vergeten. Maar heel langzaam brokkelen mijn herinneringen aan jou af. Vandaag zag ik hoe het nieuwe station werd geopend door de Koning. Want die hebben we nu, oma, een Koning. Er zijn wel meer dingen veranderd. De strippenkaart waarvoor je altijd in je

handtas graaide, die bestaat niet meer. Het is nu een plastic pasje. En ik ben ineens geen zestien meer, maar bijna zevenentwintig. Ik krijg zelfs al grijze haren.

Toen ik vandaag het nieuwe glimmende station op de plek van het oude zag staan, dacht ik: kijk oma, daar ergens liepen wij. En ineens snapte ik wat je bedoelde. De tijden zijn veranderd.

Ik hoop dat het een beetje leuk is om dood te zijn.

Tim

Wijntje doen

Het feest was zo chill he

Ja echte he zo chill

Ook relaxt gewoon enzo

Het was gewoon echt best wel een okeëe sfeer weet je wel gewoon

Maar OMG het was zo bizar wat er gebeurde met dinges

Jaaaa zo bizar!!! Ik dacht echt van Wow huh?! Ik zei ook nog tegen die met dat haar van huh?? Enzo

Ja echt bizar

En ik wil niet roddelen ofzo maar ze zag er echt uit als een hoertje toch??

Hahaha jaaa echt he i knoow!!

En ze stond ook zoooo in mijn personal space ofzo! Alsof het haar space was maar het was duidelijk mijn space zo niet chill!!

Ja echt he super arelaxt

Maar ja ze heeft natuurlijk veel ruimte nodig

Dat is zo waar! OMG zo waar hahaha zo onaardig ook

I knooooow

Maar zo waar!

Zo zwaar!

Hahaha! Zo waar en zo zwaar!

Wil je even een foto van me maken voor insta?

Tuurlijk. Zo zittend?

Nee even bij die boom daar

Wow wat een dikke boom eigenlijk. Zijn alle bomen zo dik??

Ik kijk eigenlijk nooit naar bomen ofzo

Pas maar op dat de boom niet in je personal space gaat staan hahaha

OMG hahaha so true!!!
Ok ik maak er gewoon heel veel ja?
Ok thanks!!!
Zit er wat bij??
Oh deze vind ik heel chill kijk
Deze ook wel mijn taille is hier wel chill
Wacht ik bewerkt hem even
Heb je die huidapp ook? Kijk dan doe je dit en zijn al je pori-
en weg. Kijk ik lijk net een pop zo chill!
Superchill! ik vind het zo vies als je bij mensen al hun poriën
ziet!!! Dan denk ik echt van woow
I knooooow
Wil jij nog iets eten hier?
Nee thanks ze hebben alleen brood hier
Hoelang heb je al geen brood gegeten babe?
Nu iets van drie jaar ofzo zo chill
Oh ja ik vier jaar dus
Maar iemand heeft laatst denk ik wel een broodje in m'n
drankje had gedaan maar weet het niet zeker maar ik had in-
eens een vetje op mijn buik
OMG dat is zo niet chill
I knooow zo heftig

De titel

Lieve jongens
Er moet iets gebeuren
Wij en ik
Zwemmen met droog haar
Naar de overkant van de nacht
Alsof het voorbij is

De bomen
De cirkel
Tot het voorbij is

Lieve Céline
Ze vraagt is dit je kamer
Hallo muur
Boven is het stil

Dorst, Kaas, Rubber
Sprenkelingen
Brandende liefde

In het geheim
Kerstballen breien
Kleine dingen
Van drie tot zes
Het leven als kunstwerk

Dorst
Roem
Zomertijd
Vrijheid

Bloed, zaad en tranen
11 september
Ronald Koeman
Nooit meer slapen

De vloer is cava

Onze lichamen
vullen elkaar
Met grote woorden
Die we vonden in de
gang

We raken aan
elkaar als koeien
die de slager
strelen

Onder plastic bruggen
van ware liefde
stroomt nu vooral
wat in de ogen prikt
die het vroegen

**I JUST INSTAGRAM
TO SAY I LOVE YOU**